

Tin Ujević
(1891—1960)

POBRATIMSTVO Ne boj se, nisi sam! Še mnogo jih ostaja,
LJUDI ki ne poznaš jih, a žive kot ti.
V VESOLJSTVU Kar sanjaš, vse, kar si, kar v tebi se dogaja,
v njih z isto čistostjo, lepoto plamení.

Ne bodi vzvišen! Tvoje misli niso samo tvoje! So tudi v drugih.
Vsi smo po istih potih šli skoz mračen čas
in vsi smo tavalí enako po vijugi
iskanja in enako občudujejo vse nas.

In z vsakim kaj deliš in mnogo vas je hkrati istih.
In pomni, od pradavnih časov je tako.
Vsi se ponavljamo, vsi véliki in čisti,
kakor otroci, ki imen še svojih ne vedó.

Kot moč delijo drugi tudi grehe z nami,
iz vrelca skupnega je potok naših sanj
in duša se iz naše skupne sklede hrani
in vsem na čelu je pečat sebični vžgan.

Obstajamo drug proti drugemu v spoznanju,
da vsi smo boljši med seboj, vsi skup temá,
a naša kri kakor poraz vseh v klanju
samo še ena zgodovina je duha.

Strašno je reči to oholemu ušesu,
brezupni sreči pa zveni ko sreče dah,
da vsi smo isti v zlobi in v veselja plesu,
vsi nosimo usode breme na ramah.

Jaz sem v nekom od tistihle neznancev in na zvezdi
oddaljeni zapreden, skrit tukaj v neko nit,
v ugaslo cvetje, v svetu sem razbit, ki nekam jezdi,
pa kdaj bom vendar tam, kjer vsa je moja bit?

A jaz sem jaz, še ko me ni, samsvoj in poln nemira,
ko šilast špik sem z vrha, v masi žrtvovan;
o dalj vesolja! v vseh živím in v vseh umiram;
brezimno v bratih vztrajam dan na dan.